તમાંશે અલાદીન

તથા

પરીયાંની હવાઈ મીજલસ.

નાટક ૪ અંકી.

મુંબઈની જાણીતી નાટકમંડળીઓએ કરી બતાવેલા
તરેહવાર રાગ રાગણીઓથી ભરેલા બે
ગાયણુરૂપી બેતો.

આવૃત્તિ બીજી.

પ્રગટ કરનાર

"નીકાબદાર."

મુંબઈ:
ઓરિયન્ટલ છાપખાનામાં છાપ્યું.

૧૮૮૨.

કિંમત ૪ આના.

૫૪૩

તમાંશે અલાદીન.

તખતા.

ચીનાઈ.

શાહેચીન..................ચીનકા શેહનશાહ.
અલાદીન..................દરજી મુસતફાકા બેટા, પીછેસે શાહાકા જવાંઇ.
વઝીરજાદા..................શાહેચીનકા વઝીરકા લડકા.
બદરૂલબદર ....શાહેચીનકી બેટી.
અમરૂ..................ઊસકી સાહેલી.
માદર.................. અલાદીનકી.

હકુસાની.

અબનેઝાર..................આફ્રીકાકા બડા જાદુગાર.
કસરાક..................ઉસકા નોકર.

પરસ્તાની.

અરહાક..................જીનોકા બાદશાહ.
પરી..................અબનેઝારકો રાહ બતાનેવાળી હુર.
દેવ ....અંગોસ્ટરીકા દેવ.
દેવ.................. ચેરાગકા દેવ.

દાસી, નોકર, દરબારી, વગએરા વગએરા. મુકામ ચીન ઔર આફ્રીકા.

બાબ પહેલા—પરદા પહેલા.

જાદુગરકા ઘર.

(અબનેઝાર જાદુગર રમલ દેખતા હુએ ઔર ઉસકા નોકર
કસરાક સોતા હુવા નજર આતા હુએ.)

(આઇ રૂત બસંત.)

અબનેઝાર—પાઇ રૂત બસંત બાહરે બાહરે ઓય બખત મેરે,
ઓય બખત વકત એ કમાંલ—પાઇ રૂત૦

અરમાં પુરે સાંઈ મેરે મનવા ખુશી હૂએ,
હરવા જોગ અતહર મીલાએ.—પાઈ ૨૦
ઢુંઢું જાકો પાઉં વાંકો અરલાક પુંજું મએ,
મનકે રોગ વોહી મીતાએ.—પાઈ ૨૦

૧૭૪૩

(કસરાકો બેદાર કરતે હૂએ.)

ગજલ.

(તફરતા હોતા હૂએ અયસાભી ગુલંદામ કહી.)

અબનેઝાર—જલ્દ બેદાર હો અયે હમશીએ ના કામ કહીં,
સો ના રહે બખ્તમાં અપને સરોશામ કહીં.—ટેક૦
હકસે ઉમ્મીદ હૂએ કમગકસે ચમકે મેરા બખ્ત,
દુર હો રંજો મુસીબત મીલે આરામ કહીં.—ટેક૦
તુજકો લાજીમ હૂએ કે વો કૌલ કરે અપના વફા,
શાદ કર દીલકો મેરે જલ્દ વો અબ અબકામ કહીં.—ટેક૦

(જમીનમેંસે પરી નમુદ હોતી હૂએ.)

(સારેગમ પમગરે.)

પરી.—અબ તું હો ખુશી દીલસે,
ગમી જાકે ખુશી પયદા હોતી કહી માનસહી.—અબતુ હો૦
ઉમીદ બર આવે,
ફાનુસ તોરે હાથ આવે, શાહી લાવે.—અબતુ હો૦

(ગયેબ હો જાતી હૂએ.)

(અંબીઆ બાગ રહીએ.)

અબનેઝાર.—ચેત જા જલદીવે—સીપાઈ મેરારે૦
અરલાક આવે ગારીલે, સબ શાહાવોસે વારીવે,
ચમકેગી શાહી મોરીવે.—સીપાઈ મેરારે.

(અબરાત હોતા હૂએ ઓર અબરમેંસે શાહે જીન અરલાક દાખીલ હોતા હૂએ.)

અબનેઝાર—

(અપને પીયુકા નવરંગ બાગ, ચલી મયે દેખનકું.)
અયે શાહે જીન પ્યારે અરલાક, આગે તોરે નીવરા સરકો;
અરજ કરત હએ ચેરા તોરા, દેખન ઉનકે જોહરકો,
લાદે અગર તું દીયા જાદુકા, સુખ મતલબ મીલે મુઝતરકો.

(જીલ્લા.)

મોકો મીલે સબ જગકી ન્યામત, મોકો મીલે સબ ન્યામત,
મોકો મીલે સબ ન્યામત હસમત, કાંમ બને ઓ રાહત,
કામ બને ઓ રાહત, મુજકો જોર હરે હો કુદરત,
લગે હાથ જાન મારે—દીપક જાદુકા દેરી મેરી,
ગર હો નઝર તેરી.—અએ શાહે૦

(રાજા હુ મયે કોમકા ઇંદર મેરા નામ.)

અરલાક.—રાજા હું મએ જીનોકા હએ અરલાક મેરા નામ,
તેરે એક દીપકકે ખાતેર છોડા અયેશ આરામ.
જીસ દીપકકા હે તું હએ તું સુનલે ઉસકા મુકામ,
ડરા તોલ પુર પરબતમે હએ જીસમે ઉસકા ઠાંમ.
લરકે કોઇ બેવારીસસે લીજીઓ એ તું કાંમ,
જાઇઓ ન હરગીજ ડરેમે, હોગા કાંમ તમામ.
દેતા હું છડી જાદુકી જીસે ગાર ખુલે બેશક,
દીગર એ લે અંગુઠી મુજસે જીસે મીલે દીપક.
(છડી ઔર અંગુઠી દેકે અરલાક ગયેબ હોતા હએ.)

(ચીસતી મેરી.)

અબનેઝાર.—જીસતી તેરી, દીન દુનીમે, નાણી સનદ તેરી,
બે કલ હુવા નાદાન.—ટેક૦

ઘભરા ના તું અય્ યાર, વરન ખાવે માર,
કીસકા આધાર, રખતા તુ જોરી.—બેકલ૦
દુસરા કોઈ ચાલાક, ઢુંઢુગા અય્ નાપાક,
કછુ ન રખે હાત, કરે મદદ મોરી.—બેકલ.

(જાતે હય્.)

બાબ પહેલા—પરદા દુસરા.

રાસ્તા.

(અલાદીન લડકોંકે સાથ ખેલતા હય્ ઇતનેમે ઇસકી માદર દાખીલ હોતી હય્, સબ ભાગ જાતે હય્, અલાદીન ઘભરાકે ખડા રહતા હય્.)

પદ.

(વાહલા સાહેબજી.)

માદર.—(અલાદીનકો.)—સુરત અય્ તેરી બે ગુણી કયા મોરી,
ભરીથી દુખમે સુનલે બે ગ્યાંની.
અય્ ઉજડ નાદાન ખેલે હય્ તું દીન રય્ન,
કીસ બાપ ધનપે મસ્તી હય્ અય્ ઘરમે નહી સુખ ચયેન;
અલાદીન છોરદે નાદાની.—ભરીથી દુખમે૦
અલાદીન.—અય્ મોરી પ્યારી માતા બાતમે મત કર લડાઇ,
સારે ખોટાહી સુનતે હય્ સો હોગી મેરી હસાઇ;
હય્ તનકો કસરતકી ગુણી.—ભરીથી દુખમે૦
માદર.—અય્ બેટા તેરા પીતા મરા આલમ હય્ અય્હી,
હસી ખુશીસે રખતી મયે તુંજકો જો હોતા તેરા ચચા,
ફીરા હયે સુખપર જલ પાણી.—ભરીથી દુખમે૦

(પીછેસે અબનેઝાર આકે સબ સુન લેતા હયે.)

અલાદીન.—અએ મા મએને અચાકો દેખા નહી હરગજ,
જીતા હએ યા મર ગયા એ કહે દેતા હો અયેન,
માદર.—હએ હમપર બીતી બીપત હએ બરી.—ભરીથી દુખમેં૦
(જાદુ આજાની, અજબ ફુકદારા રે.)
અબનેઝાર.—(કસરાકકો.) સુન કસરાક, મીલા ગુણી પ્યારારે.
લડકા હએ એ તેજ ઔર ઉજડ,
ઇસ્સે બનેગા કાંમ સારારે.—સુન કસરાક૦
(વોહી રાહ.)
માદર.—ચલ જહટ બેગીસે, અપને ઘર જાએરે,
સુનરે અલાદીન મુસતફા પ્યારેકા,
સબ જગ ઢુંડા મેરેકો કાંહાં પાએરે.—ચલ જહટ બેગીસે૦
(જલવા જો તુમને દેખાયા.)
અબનેઝાર.—મુસતફા ભાઇ દીલઆરાં મેરા જી જાનતા હએ,
મેરી મા જાયાથા પ્યારા મેરાજી જાનતા હએ.—ટેક.
અએ ભતીજે મેરે કે ખુશ હુવા દેખસે તેરે,
તું હએ ઇન આંખોકા તારા, મેરા જી જાનતા હએ—ટેક૦
અએ મેરે પ્યારે તું મેરે ભાઇકા હએ ચશમે ચેરાગ,
હો બગલગીર હમારા, મેરા જી જાનતા હએ.—ટેક૦
(રામા મોરીરે ધાઘરીઆં ફાડીરે.)
અલાદીન.—રામા પરે રખ કરવા તોરારે,
કાલે કાલે હાત મોકો ના છીઓરે.—ટેક૦
ચલ ચલ ઠગવા કીસ દીનકા હયે તું,
કાકા બન મોરા મીલ ગયા,
આજ પાંછે પીતાકે દેખું મોહ ન દેખું તેરા,
મંગલ મુરતી એ કાંહાં આઇરે.—રાંમા૦

(મોરે સૈયાં કરે ચતુરાઇરે.)

માદર.—તોરે ખીના અમ્મે પીયા આફત આઇરે.
આફત આઇ, ગમ આઇ, તોરે ધીઆન લગાઇ.—તોરે ખીના.
રોતે રોતે તેરી ઉમર કટી જાની,
તુને જેહમત દુનીયામે કયા કયા ઉઠાઇ.—તોરે ખીના૦

(ઓ મમ્મે વારી, દ્રીગ લોચન મધમાતીઆ.)

અબનેઝાર.—ઓ મમ્મે વારી, કસુરી બહેનાં ધબરાતીઆં,
નીલી પીલી નમ્મેન મતકર હંઝુપર.—ઓ મમ્મેવારી૦
અગાના મમ્મે યા ખીગાના મમ્મે,
ગજબ કરના મોરી ભાભીજાન,
મુસ્તફા દરજી મોરા જો ભાઇ,
તોરા ધનીયાં નહીં કર બતીયાં—ઓ મમ્મેવારી૦

(આજ કાંનાં મોમ્મે લીમ્મે બાંસરી બજાઇ રે)

માદર.—આપકુ તો અમ્મે મીઆં, મમ્મે જાનતી નહી જરા,
જાનતી નહી જરા, મ્મે કાંહાસે આઇ હમ્મે બલા—આપકુ તો૦
સોહોરકા ભાઇ હયાં, એકીથા અમ્મે સાહેબ,
વોહખી નહીં ખબર મુજે કે જીતા હમ્મે યા મર ગયા—આપકુ૦

(ધુનસે બજામ્મે બંસી.)

અબનેઝાર—ભાઇ, હમસે છુટા હયે ભાઇ,
આફત લગી જીઆ આવમ,
ચલત ચલત બમ્મે લગત દેખુ' સરહદ ચશમાન—ભાઇ૦
દેશ બેશ તજકર ભાભી સુન આવત,
જેહેમત, કેહેના ઝુઠ માન નહી, સુધ ભોમ્મે ભાઇ જાન.—ભાઇ૦

(ગર હમને દીલ ચમનકુ દીઆ ફીર કીસીકુ કયા.)

અબનેઝાર—ખાલીક કીસીસે ભાઈ ન કીસકા જુદા કરે,
દુશમનકોભી નસીબ ન એ દીન ખુદા કરે.—ખાલીક૦
સબ માલો જર જો મેરા હએ વો ઇસ પીસરકા હએ,
ખાવે પીવે ખીલાએ ઔર અએશો મજા કરે —ખાલીક૦

(તુંજ મુખ અતી સુખ દાય થયુજી.)

અલાદીન.—રબ મતલબ બર લાએ રખીઓજી,
મોહે કીના પુર જર મીલનેકા કયા રંજ.—રબ૦
મા સાહેબ એ ચચા હએ મેરા મુહ હયે ઇશકા મેરે પેદરસા,
હું રાજી જીસમે તોરી મરજી.—રબ૦

(બારીસતરોકી સંકુ મયાને હતા એક એનસ્તી પુરવીન.)

માદર.-એ ધ્યાન છોડો અયે બારે દીલસે ચચા નહીં એ તુમારા જાન,
ખુદાઇ જાને—કે લે ના પુછ ઇસકા નામે નીશાન—ખુદાઇ૦

(વોહી રાહ.) (પએછાંન,

અબને૦—અએ ભાભી કહે અમે મુસતકા નામ મેરા તુંમ લઓ
કહા હું મએને—એનામ રખો તુંમ દીલમે થાંન-કહા૦

(કવન ગુનગારી દીલીરે.)

અબનેઝાર.—સુખન સુન બારે મોરારે,
મયે કાએ તોહે સોચને.—સુખન સુન૦
મોરી સારી કમાઇ, તોએ દું જાદે ભાઇ,
દસ લે અસરફી તું શાહી કપરેકો.—સુખન સુન૦

(દુધ બેચન મયે ન જાવું દઇઆં)

અલાદીન.—અબ ગુલશન મયે પાઊરે મઇઆં,
અમન ચમનકી આઇ બાહાર,—અબ ગુલશન૦

ચમક ઝમકસે કપરેકી તૈયારી હોગી,
સખી અમું મીલા મોહે,
મોહરે એ ભાઇઆને દીયા હવે સવાર.—અબ ગુલશન૦
(અલાદીન જાતા હય.)

(આજ મોરે આજ.)

અબનેઝાર.—બાત મોરી દેખોજી,
કયાહી શાદે પીશબ્દ સોપ મોહે સુનલે બાતે.—બાત૦
શાંમકો પીછે લાઊં ફીર કોઇ ન ગમ ખીંચે,
દાહાશત ન રખો ભાભી સાતે.—બાત૦

(કયેસી હોરી ખેલાઇ.)

માદર.—તોરી માસે હો કયા બરાઇ, રાહ મય્યે દેખુંગી બાઇ.
રાહતો આરામ દેખી મય્યેને તુજસે,
હો હરકો અયેસી સગાઇ,
બડકેકો જલદી પીછે લે આવો, અરજ—લાલા,
અરજ એહી હમ્મે સુનાઇ.—તોરી૦
(માદર જાતી હય.)

(બહડકે પરીસે શકલ મેરે.)

અબનેઝાર.—ખેલા ફરેબ હમને મીઆં ખુબ રોજો, શબ,
મુશકીલ જો કામથા વોહ યાં આસાન હુવા હમ્મે રબ—ટેક૦
ચાલાક ખુબ લડકા મીલા હયે અલાઓદીન,
અંજામ કામ ઇસ્સેહી હોવેગા સુહે રબ.—ખેલા૦
(અલાદીન દાખલ હોતા હય.)

(નજારા ભર મારારે.)

અલાદીન.—તુહીતો હમ્મે ચચા મેરા, મય્યે હું દાસ તેહારારે,
બોલો તુંમ મુહસે ગુંગે હો બને કયા,
મય્યે નહી તોહે ભાયારે.—મય્યે દાસ૦

અબનેઝાર.— (વોહી રાહ.)

કહો ન અયેશા અએ મીઆં એ ભાઇ ન હએ તુમારારે,
એ ભાઇ ન હએ તુમારારે, એ નોકર હએ હમારારે.
ચલો મોરે પ્યારે ગુલશનમે જાવે,
ખુશ હો દીલ હમારારે.—ટેક.

(જાતે હુએ.)

બાબ પેહેલા—પરદા તીસરા.

શાહેચીનકા મેહેલ.

(શાહચીનકી દુખતર બદરૂલબદરકા ફરશ નજર આતા હુએ.)

(છાંડ લંગરવા મુરખ મોરી બાંઇરે.)

શાહેલીઆં.—ગાઓ શાહેલીઆં શાહજાદી મોરી આઇરે,
કએસી ચમક ગોરે મુખડેપર પાઇરે.—ટેક.
રએ સલામત હક આલમમે, એહી દુવા હમ માગતે,
હરદંમ હરદંમ હરદંમરે, કુબુલ પેશ ઇસે એ દુવા આઇરે.—ટેક.

(તનન દીમ દીમ દારા દીર દીર દેરના.)

બદરૂલબદર.—હાએ મોરે સેયાં કાંહાં હોગા.—બદનસીબ,
રંજ પાઇ મોહકી ખાઇ ખુદા ખુદા.
દાસી દેખ મોહે તુંરે.
સરર હાએ ભરે હુવે ભાગા સુરરરી,
દેખ તુ ઇદર હાલ મેરા, હાલ મેરા; હાલ મેરા.—ટેક૦
બાપને કીની મંગની મોરી આફત પડી મોપે,
ગમને મારા હએ જાલીમ કરૂં ગીરીઆંઓ બકા.—ટેક.
ખાબમે બોલા એક જઇફને શાદી તેરી જાંન,
હોગી બેશક અલાદીનસે રહે તું શાદ સદા.—ટેક૦

(કયું રે ખડા હીંદુસ્તાની.)

શાહેલી.—એ હમ્મે ગુમાં તું જકો જાની,
નાહક હુઇ હમ્મે દીવાની.—ટેક૦
કાંહાંકા અલાદીન કોહાકી એ બાત,
તેરા શૌહર હમ્મે લાસાની.—નાહક હુઇ હમ્મે દીવાની૦
વજીરકા લડકા હોશ તું દાનાં,
ઉશકી હોવેગી તું રાણી—નાહક હુઇ હમ્મે દીવાની૦

(બેત.)

વજીરજાદા.—(અંદરસે) મેરે મકાનમે જાતાહું મને તું કયું હુવા
સોહર હું શાહજાદીકા લડકા વજીરકા.
શાહાદી હમારી હેર ચુકી લેમ્મે સારેસે હેરમે,
શૌહર મલે હો ગયા ઉસકો ચરચા દહેરમે,
અંગોઠી એ દેનોકા જાતા હું મમ્મે નીશાન,
તું રોકતા કયું મુજે અમ્મે બદજન વ બદગુનાન.

(બેત.)

નોકર.—(અંદરસે) સુનીએ જનાબ હુકમ હમ્મે શાહાકા મુજે,
કે હરગીજ જાને દીજો ન મેહેલમે કીસે.

(કાહે રોસે બલમાં મોરા.)

બદરૂલબદર.—દેખ તું રે ચેરી જાકે, ડરપે કીયા તુફાન,
મુજસે કર તું આ બયાન.—ટેક૦
જલદી ખબર લા મોહે સુના આકે,
હમ્મે એ કોન વાંહાં અમ્મેસા બેગુમાંન—ટેક૦

(વોહી રાહ.)

અમર શાહેલી.—સુનીએ મોરી શાહેજાદી, આમ્મે હમ્મે મીઆં
વોહાતો મીલનેકો હયાં.—ટેક.

પીસરે દજીરકા હુકમ હોતા આવે,
એહી સુનાઇ મએને સારી બયાં.—ટેક.

(મરીયમ પ્યારી મોરી.)

બદરૂલબદર.—સુનલે ચેરી મોરી, ખુરકા હમારા હોઢલે તુંરી,
વજીરજાદા આવે જબ ન કરીઓ મુહસે બાત;
ઉસકો ઉડાવે હયાં મસખરી કે સાથ.—ટેક.

[શાહુઝાદીકો ખુરકા હોઢાકે ઉસ ફરશપે બીઠાતી હુએ બદરૂલબદર ઓર શાહેલીઓમાં સબ છુપ જાતે હુએ ઇતનેમે વજીરજાદા વોહુ શાહેલીકો અપની આશુક સમજકર મોહાબત કરને જાતા ઇતનેમે સબ હુસકે બાહાર નીકલ આતે હુએ. વજીરજાદા નેહાયત ગુસામંદ હોકે જાતા હુએ.]

બાબ દુસરા—પરદા પેહેલા.

એક વીરાના જંગલ.

[એક શીહાગાર નજર આતા હુએ અબનેઝાર, અલાદીન ઓર કસરાક દાખીલ હોતે હુએ, અબનેઝાર જાદુઇ કલામ પડતા હુએ—ઇતનેમે એક સજર ફુટતા હુએ. જીસે અલાદીન ચોંકતા હુએ.]

(કયા કહે હાલત હમારી એહતો અબતર હો ગઇ.)

અલાદીન.—એ ચચાતો નહીં હુએ, હુએ લારેબ જાદુગર કોઇ,
મેરી માંકે પાસ પહોંચા ઓ ખુદાઆ કર કોઇ.
હાલ મેરા મેરી અંમાસે સુંનાને કે લીએ,
જાને વાલાભી નહી મીલતા હુએ સુએ ઘર કોઇ;
અબતો તોરાહી અલાદીનકો આસરા,
તુંજ સીવા મુશકીલ કુશા નહીં ખાલેક અકબર કોઇ.

(તેરા યાર સુબેદાર તું જે કાયકી કમી.)

અબનેઝાર.—બેટા ખોફ ના ખા તું જે કયા હઍ ડર,
તોરે લીઍ હઍ ઍ ગંજ, જાવેગે સબ રંજ,
પથર ઉઠાતો અભી ભુલેગા શસપંજ.—બેટા.

(હાઍ પરવરદીગાર.)

અલાદીન.—હાઍ ઍ અંધેરી ગાર.
ધડક ધડક મોરે દીલમે આઍ, હુંગા મઍ ફીનનાર.—ટેક.
જાઉં ન અયેઝી જાહંનમમે મઍ આફતકી હઍ જાલા,
બહેરે ખુદા મુજે છોડો અમ્મુ તુમહો બંદેનવાજ.—ટેક.

(આજ રહુંગી રાત.)

અબનેઝાર—છોડ દે ડરકી બાત મીઆં, મોરે છોડ દે ડરકી બાત
ખોફકો ખતર સબ જાવેંગે, તું તો રખ ઍહ છલ્લા હાથ.
(અંગોઠી દેતા હઍ.)
દો રસ્તે હઍ સીધી રાહાસે. ચેરાગ નજર ઍક આંઍ.
ઉસકો બુજા કરકે લા તુ બેટા, તાકે જીઆ સુખ પાઍ,
(અલાદીન જાનેકો ડરતા હઍ જીસકો અબનેઝાર
બઝોરો જુલમસે ગારમે ફેંક દેતા હઍ.)

બાબ દુસરા—પરદા દુસરા.

(ગુલોકુંતાં નજર આતા હઍ.)

અલાદીન— (પસે મરગ મેરી મજારપર.)
હમ ખોફ નાહક થા મીઆં ઍહ તો ગુલીસ્તાંપર બાહાર હઍ,
ઍતો ગુલીસ્તાંપર બાહાર હઍ, ઍતો ગુલીસ્તાંપર બાહાર હઍ.
આવે ડમડીમે અયેસા ઍક ફુલ, ઉસકે વાસ્તે બેચે કીતને રંજ,
નાંહાં હઍ યો મેરા ચચા, બજા જો અયેસે બરપર નીશાર હઍ.

કાંહાં હએ અજીબ ચેરાગ વોહ, કે જીસકે લીએ મએ આયા યાંહાં,
શાએદ આતા હએ જો નજર વોહી ઉસકે દીલકા સબરો કરાર હએ.
એહ ચેરાગ દએ તો કયા ભલા, મુજપર કએસી કએસી ગીરી બલા,
હએ વોહ યારો બરમલા, નહી અકલકા અબ સુમાર હએ.

[અલાદીન ફાનુસ ઓર ગોડેસે જવાહીર લેતા હએ ઇતનેમેં અબનેઝારકા આવાજ આતા હએ.]

(નકર દેર અયે દેવ બહેરે ખુદા.)

અબનેઝાર.—(ઉપરસે).—કહા હએ અલાદીન દેતું જવાબ,
ચેરાગ આયા લેકે તો દેદે શીતાબ.

અલાદીન.—ચચા મુજકો બાહેર નીકાલો શીતાબ,
ચેરાગ લેક આયા હું અએ જનાબ.

અબનેઝાર.—(ઉપરસે.)—મુંજે પેશતર દેવેગા તું દીઆ,
તો બાહેર નીકાલું તુંજે બરમલા.

અલાદીન.—બંધા હએ કમરમે ચેરાગ એ હુજુર,
જો નીકલું મએ બાહેર તો દે દું જુરૂર.

અબનેઝાર.— (ખુંદાવંદે દો આલમરા.)
(ઉપરસે.)—અરે ઓ બેહયા તકરાર, તું મુજસેભી કરતા હએ.
મુંજે દીઆ ઓ દે બદકાર, વગર ન તેરે હકમે ગાર,
હો મીસલે કબ્ર વીરોતાર, ન નીકલેગા કભી જીનહાર.

[અબનેઝારકા કસરાકકો ગારમેં ફેંક દેના કસરાક ઓર અલાદીન ગારમે મીલના ઓર કસરકકા અલાદીનકો ઇશારેસે કેહુના કે અબનેઝાર ચલ ગયા.]

(જરા નએનોસે નએન મીલા.)

અલાદીન.—હમપે કયસી હુઇ જોરો જફા,
જફારે કર વોહ ગયા હએ જાલીમ દુનીઆને કયસેકે જાણી.
મઓત આઇ મેરી કયા મએ કરૂં અબ,

રબ મૈયાં કયસેકે પાણી.—પાંઉરે.
અબ હો પરી હય્યે આફત—દુનીઆંમે.

[અલાદીન ગમગીન હોતા હય્યે ઇતનેમે કસરાક અંગોસ્તરી ઘીસનેકા ઈસારા કરતા અલાદીન વોહુ અંગોસ્તરી ઘીસતા હય્યે, એક જીન હાજર હોતા હય્યે.]

(બેત.)

અંગોસ્તરીકા જીન.—કહો અય્યે મીઆં કયું કીય્યે હમકો યાદ.
અભી લાઊં બર જો કુચ્છ હોવે મુરાદ.
કરૂં જુદ જો કુચ્છ ફરમાવો કાંમ,
હું મય્યે ઉસ અંગોસ્તરીકે ગુલામ.
(અરે લાલલદેવ ઇસ તરફ જલદ આ.)
અલાદીન.—અય્યે જીન મુજકો પરા હય્યે એ કાંમ,
વલે હયાંસે બાહેર નીકાળ બસ સલાંમ.
મય્યે માંનુંગા અયેસાન તેરા દીન વ રાત,
જો તું ઇસ અંધેરેસે દેવ ન જાત.

[દેવ કસરાક ઓર અલાદીનકો લે જાતા હુએ.]

બાબ દુસરા—પરદા તીસરા.

અલાદીનકી માદરકા મકાન.

[અલાદીનકી માદર બેઠી હુઇ નજર આતી હુએ.]

(ગય્યેરત ન આઇ તુજકો કુચ્છ અય્યે યાર બેશરમ.)
માદર.—સદ હયેફ ક્યા સીતમ હય્યે ક્યા જુલુમ હય્યે અલમ,
ગુમ નુર ચશમ મેરા હુવા સદ હજાર ગમ.
ફીરાનેકો લે ગયાથા ચચા ઉસકો શેહેરમે,
આયા ન અબ તલક એલાહી એહ ક્યા સીતમ.

(અલાદીન ઓર કસરાક પડે હુવે આતે હુએ.)

(રામા મોરી ઘાઘરીઆં તોડીરે)

અલાદીન.—અમ્મે માં મોહેર હુઆ વાહાં તોરીરે.
કએસી કએસી ઉને આપે કીની બલજોરીરે.—માં મોહે૦
મોહે ચચાને કઍદમે દાલે, પીછે કહુંગા મઍે સારા બયાન,
ચલ દે રોટી મુજે ભુક લગી હઍે ભારી,
ભુકકે માત મોહે કલ આઇરે.—માં મોહે૦

(હમાંરી મંદરીઆં કઍસે સુની.)

માદર.—બેટા સુનીઓ કઍસા કરના હાલ હોવે અબ કઍસા,
પઍસા કવરી કુચ્છભી નહી.—બેટા૦
સુત રખી હું કાંટકે, જા બેદે બાજારમે,
ચલે કુચ્છ વોહ કારમે જાતી હું મઍે લાને.—બેટા૦

(નૈયનન કજરા દારો રેમાં.)

અલાદીન.—બેચન સુત ન જાવો મઇયાં, બેચન સુત ન જાવો,
પહેલે દીઆ ઍે બેચકે લાવો.—બેચન૦
કુત તબ હોવે દો તીન દીનકા,
દેખા જીસે બજાર,
તાકે ખુશી અબ આવે હમકો.
અમાજી કરો ઍે કાર.—બેચન૦

(વોહી કાહ.)

માદર.—હઍે પુરાતા ઍેતોં દીઆ, ઉસકો લું ઉજાલ,
તાકે ઉસકી કીંમત આવે, હોગા બેહતર માલ.—હઍે૦

(અલાદીનકી માદર ફાંનુસ સાફ કરને જાતી હઍે ઇતનેમે જીન નમુંદ હોતા હઍે, ઉસકો દેખકે ઓ બેહોશ હોતી હઍે.)

(ખુદા રાજાજીકો રએ શાદ.)

ફાંનુસકા જીન.—કીએ યાદ કયું મુજકો ફરમાઓ જુદ.
હએ કયા કાંમ મુંજશે બતલાવો જુદ.
મએ ઘસ દીએકે તાબે ફરમાંન હું,
ગુલામ મએ તેરા દીલસે હરઆંન હું,

અલાદીન.—અએ જીન તું લા ખાંના જાકર શીતાબ,
હએ ભુકસે બહોત દીલ ઘજતેરાબ.
તરાહ તરાહકે ખાને લા જલદી યાર,
મીઠાઈ મુતનજન ખીલા નેકકાર.

(એક ખાનેકી મેજ જમીનમેસે નમુંદ હોતી હએ. અલાદીન અપની માદરકો હોશમંદ કરતા હુએ, ઓર જીન ગયબ હોતા હુએ.)

(પા લાગુ કર જોરી.)

અલાદીન.—શુક્ર હએ તેરા યા રબ,
દી તુંને એ ન્યામત સબ.
ગદાઈસે મુજે શાહી મીલી હએ,
એકબાલ જાગે મોત અબ.
ખુદાયા મેરી શરમ રખીયો તુ દમદમ,
મુશકીલ પડે મુજપે આ જબ.

બેત.

માદર.—ઇલાહી મએ સોઇ યા બેદાર હું,
એ હએરતમે કએસી ગીરફતાર હું.
એ ખાંને મજેહદાર હએ કાંહાંસે આએ,
અએ બેટા કહો હાલ કાહાંસે લાએ.

(અરી જોગન હો દરદકી સુબતીલા.)

અલાદીન.—અએ માદર ન કીજીઓ અબ ફીક્રો ગમ,
નસીબ મોરા ચંમકા ખુદાકી કસમ.

જો ચાહું મંગાવું હએ તાકત મુજે,
બરાબર હએ કારૂંકે કવત મુંજે.
(સબ ખાતે હુએં, ઇતનેમેં અંદરસે બાજેકી આવાઝ આતી હએ.)
(એતો મજનુંકી આઇ આવાજ.)

અલાદીન.—અયે મા બાજેકી કયસી આવાજ,
જલદી આ તું દેખ જાકે;
ગુલ હએ કયસા શેહેરમેં હરસીમત,
કાહે કુશ કરો કોઇ રાજે.

માદર.—બેટા હાલ સુનો યે આએ, શાહજાદી આજ શહરમેસે.—બેટા.
નાહનેકો જાતી હએ સુએ દર્યાઆ,કોઇ આંખ ન ઉસ્સે લગાએ-શા.
(ગયરત ન આઇ તુંજકો કુછ અયે યાર બેશરમ.)

અલાદીન.—સદ શુકર હુવે તાલએ બેદાર હમારે,
વોહ મુસતરીસે લાખ ખરીદદાર હમાત.—સદ સુકર૦
તદબીર કોઇ નીકાલો તુમ હુનરસે,
તા વોહ માહ નજર પડે એકબાલ હમારે.—સદ સુકર૦
જો હોસો હો જાએ ઉસે દેખનેકો હમ,
દીલકો નહીં હએ સબર અબ જીનહાર હમારે.—શદ સુકર૦
(અલાદીન જાતા હએ.)

બાબ દુસરા—પરદા ચોથા.

(હમાંમખાંના નજર આતા હુએ ઓર દરવાજોંકે પાંસ સાહુલી ચોકી કરતી હુએ)
(ગયરત ન આઇ તુંજકો કુછ અયે યાર બેશરમ.)

વજીરજાદા.—શરમીંદા કીઆ હએ મુજકો જો વોહ નાબકારને આજ,
બેઇજ્જત ઉસકોબી કરૂંગા મએ બેસુમાર આજ.
કસમ હએ ખુદાકી મએ છોરૂંગા ઉસે નહીં,
ઉસકી મદદકો હોવેગી ગર એક હજાર આજ.

અમરૂ.—હરગેજ મકાંનમે નતું અબ જાને પાએગા,
જબ તગકે શાહાજાદીસે ન હુકમ આએગા.
વઝીરજાદા.—તું મુજકોબી જાનેદે તેરા યહસાંન હોવેગા,
મુજસેબી ફાયદા તુંજસે હરઆંન હોવેગા.
(વઝીરજાદા શાહેબીકો અંગોરાતરી દેને જાતા હુએ.)
અમરૂ.—એ બેહયા તું દેતા હમે રીશવત કીસે યાંહા,
ચલ દુર હો ન દેખને પાવેગા તુ મકાં.
(આપસમે ટંટા હોતા હુએ સાહુજાદી બેહોશ હો જાતી હુએ.)
અલાદીન.—કએસા પરાએ મકાનમે તું ઓતા હએ નાબકાર.
તુંજસા ન બેહયા હોવેગા કોઇ જીનહાર.
અએ જાં ખુદાકે વાસ્તે હુશીઆર જીઉ હો,
સુએ અલાદીન જરા ચશમ વા કરો.
બદરૂલબદર.—હા કોનસા અલાદીન આયા કોન ગ્રુદતર,
વોહતો નહીં જો મુજકો જુંજુમી દીયા ખબર.
(ફોરસે અલાદીન ઓર વઝીરજાદેકે બીચ એક બરા ઝગડા હોતા હુએ.)

બાબ તીસરા—પરદા પહેલા.

અલાદીનકા ઘર.

(દુરસે આએથે ઝાકી સુનકે મયેખાનેકો હમ.)

અલાદીન.—વસફ મુજસે શાહજાદીકા બયાં ક્યા હોવેગા,
એક નજર જો ઉસકો દેખે હોંશ અપને ખોવેગા—વસફ૦
જુલ્ફ સુંબુલ આંખ નરગીશ. રૂખ હએ ગુલ ઉસ માંહકા,
એઅશી માંશુક કોઇ આલમમે ઇલાહી હોવેગા.—વસફ૦
મેરી યે પેગાંમ જાઓ બાદશાહાકે પાસ તુંમ,
ઉસ્સે શાદી હોંગીતો આરામ મુજકો હોવેગા.—વસફ૦

(બદલ ગયે નયના રે.)

માહર.—હમારા સુંન વાહસી ન હો હોશકો અપને સંભાલ,
કલાંમ અએસા કરીએ તુંરે જો હરએકકો ભાએ.—હમારા૦
કાંહાં હએ શાહ ઔર કાંહાં હએ તુરે નીસબત એસી આએ,
આદમી જો શાહકે કાબીલ હોવે ક્યાહી ગજબ હો જાએ.—હમારા૦

અલાદીન.— (ઉજીઆલી ભહરી રાત.)

અમાજી સુનો એ બાત, લે જાયો જવાહીર સાથ—અમા૦
લાયાથા મએ માજી ગારમેસે જો.—લે જાવો૦—અમા૦

(જાતે હએ.)

બાબ તીસરા–પરદા દુસરા.

ચીનકે શાહકી દરબાર.

(કયા કમાન અબરૂને એક તીરે નેજારા મારા,)

શાહ.—આજ જીસે તેરે બચતા હએ તેરા પીસર.
વરન ઇસકી ખતા હોતી ન માફ તા હશર.
અબતો શાહજાદી ઉસે દેખેગા ન હરગીજ વજીર.
જુલ્ફોંમે ઉસકે અબ તેરા બેટા રહે અસીર.

(નથનીદારે મોતી.)

ચોપદાર.—સુનીએ હમારી અરજ અએ સુલતાન,
એક જઇફા અવન માગે અગર કહો તો આવે યાંહાં.—સુ૦

(મોરી અંખીઆ ફરકન લાગી.)

શાહ.–મોરી બોટી સમજીઆરે અયેસે ઉમદા લાલ દીપે.–મોરી૦
મતલબ તેરા હએ ક્યારી મુજસે તુ બયાં કર,
ઉઠ જલદી યાંહાં કહે દે સબ બયારે.—મોરી૦

બેત.

માદર.—મયે અરજ કરતી હું અય્યે આલી જનાબ,
કરો જાન બકશી તો બોલું શીતાબ.
અલાદીન નામ હય્યે અેક મેરા પીસર,
ઉસે દીજો તુમે લડકી નામવર.
(મયે તો અંખરીઆંસે મારૂં કતારીઆંરે.)

શાહ.—તોરે બેટેકો જા જા ખુલા લારી.—તોરે૦
હય્યે કોઇ હાજર મેહેલમે જાકર.
યાહાં શાહજાદીકો લે આરી.—તોરે૦

(નોકર જાતા હુએ શાહજાદીકો બોલા લે આતા હુએ. બાદ ઉસકે અલાદીનભી આતા હુએ.)

(બદલ ગયે નયેનારે.)

અલાદીન.—સંવર ગયો ચેરારે —અય્યે મોરે શાહા,—સંવર.
બેતા નહીં હું શાહકા મય્યે બાત કહત હું સુનાય્યે,
ચેરે મુજસે લાખન તોરી ચાકરીકો લ્યાં આય્યે.

(વોહી રાહ.)

શાહ.—અે ચલ ગયો કહેનારે મુબારક હોવે,—અે ચલ૦
કપુત જાતકો પુત હોવે હસબ નસબ વોહ સુનાય્યે,
કબુલ હય્યે મોહે બેતી મોરી પસંદ કર આય્યે.

બદરૂલબદર.—પીદર અે જો મદરવા હય્યે હય્યે અલાદીન વાર,
મોરા બારા મોગ સાજન મોરે ગલેકા હાર.—અે ચલ૦

શાહ.—ખુશ કીઆ અે બેતી મોરી મનમેથી અેહી બાત,
નામ ખુદા લો મુબારક હોવે હાથસે મીલાવો હાથ.

(શાહ દોનોકી શાદી કર દેતા હુએ.)

બાબ ચોથા—પરદા પેહેલા.

અલાદીન કા મેહેલ.

(અલાદીન ઓર બદરૂલબદર દાખીલ હોતે હએ, કમરાક શોતા હુવા નજર આતા હએ.)

(કલસે તું બેકલ હો.)

અલાદીન.— તેરી ફુરકત એક પલ મુજકો નહીં કરાર હએ,
એક સાઆત જુન તેરે જીના મુજે દુશવાર હએ.
હએ અલાદીન એહ તન ઇસપે જાતું બદરૂલબદર,
જાન હો ન ગર બસરમે તનતો ફેર બેકાર હએ.
ગર ઇજાજત હો જાઉં મએ શીકારકો જાને જાં,
હું રજા જો મએ તેરા ઓર તું મેરી મુખ્તાર હએ.

(વોહી રાહ.)

બદરૂલબદર.–તું જપર બદરૂલબદર અએ પ્યારે સદા બલહાર હએ,
હું રૈયત મએ તેરી ઓર તું મેરા સરકાર હએ.
તુમ ગયેતો જાનેજાં ગોયાકે જાંકી જાં ગઇ,
જાંનમે ન જાંન હોતાતો જાંન ફેર બેકાર હએ.
જાઇએ શોંપા ખુદાકો પર લેકીન જલ્દ આઇએ,
રાહા તકતી મએ રહુંગી બસ એહી તકરાર હએ.

(અલાદીન જાતા હએ અંદરસે આવાજ આતી હએ.)

બેત.

અબનેઝાર.—(અંદરસે) નયા ચાહીએ જીસકો લેના ચેરાગ અબ.
મગર જુના બદલેમે દેના ચેરાગ અબ.
નીકાલા હએ હમને ઇનદીનો એ બએપાર,
કે દોસો હજારોમેં રહે ફક્ત બાર.
કહો બયેપાર કીસને અએસા કીઆ હએ,
એહ તાકત તો ખાલીકને હમકો દીઆ હએ.

સમજતે હમ્એ લોગોં દીવાના મુજકો,
મગર ખુબ જાનીઆ દાનાં મુજકો.
(અંદરસે પોકાર કોતા હુઆ.)

(દીર દીર તુનમ તનન તનનન દેરેના.)

બદરૂલબદર.—જા જા હુજુમ હુવન સુન ક્યા બહેના,
ક્યા બહેના ક્યા બહેના.
ખરી ખલકત કયું હમે સારી, સરપે ઉસકે જાકે વારી;
જારી દેખ આરી, ખબર, ખબર.—જાજા૦
કએસે ગુણી શએ એસને આએ હવસ હુવી હએ, ખુલા કવન
વાહારે તીફલાન કરના શરતર સંગ, દાના ના દીવાના.-જા જા૦

(દેખો દેખો મેહેરબા દેખલો.)

અમરૂ.—સુનો સુનો જનાબ સુન લો,
વોહ દીવાના જાની દીપક દેવે નયા માલ લેવે જુની-ટેક૦
અબજો મરજી હોવે પ્યારી વોહ હમકો કહીએ કહીએ,
જો કે તેરા હુકમ હોગા વઇસાહી કરીએ કરીએ.-વોહ૦

બદરૂલબદર.—સુન સહેલી ઉસે લે આરી દીલ રંજ હે સારી.
મન મોહે હયા જારી જાન મેહેલગી હમારી-ટેક૦
દીપક છુપા લેવે કસરાક પાસ હોવે હોવત અસલ ઓર ઉસે દે પ્યારી.
(અબનેઝાર બહોતસા નયા ફાનુસ લેકે આતા હુએ.)

(પીઆરા માસે બોલો કયું ન)

બદરૂલબદર.—મોરા લો એ દીયા જુના નયા દો ખુબ.—ટેક૦
બયેપાર તુમ ખુબ કરતે હો વાહ કાહ,
છેલ છબીલે હો તુમ ખુબ.—મોરા૦
(શાહાજાદી જુના ફાનુસ દેકે નયા લે જાતી હુએ.)

(અગર આં તુરકે શીરાજી.)

અબનેઝાર.—મદદ ઇસમાલ જોગીકી, હુઇ હએ ઇનદીનો હમપર,
ફલકપર બખકા મેરે ચમકનેકો લગા અખતર
(ફાનુસ ઘીસતા હુએ એક જીન હાજર હોતા હુએ.)

ઉડા ઇસ મેહેલકો તું આફ્રીકાકે સીમત અય્યે જીન અબ,
મેરા દુશમન હુવા મકહુર ખુશી બરસી રહે અબ મુજપર.
(મેહેલ ઉડ જાતા હુએ.)

(શાહુ ઓર વજીરજાદા દાખીલ હોતે હુએ.)

(અરી હો મારી પીઆરી નનદીઆંરે.)

શાહુ.—અરી હો મોરી પારી દીલાજાંરે,
તોરે સોહરને મુજપર ડારી બલાઇ આરે.
જારે વાંહાં જા વોહ ભાગા હોગા,
પાસ ઉસે યાહાં પકડ કર લારે જવાઇઆંરે.
(જાતે હુએ.)

બાબ ચોથા–પરદા દુસરા.

જંગલ.

(ભલોરે પેચ મોપે ડારોરે રસીકો.)

અલાદીન.—ચાલોરે ખુબ એસે શીકાર બરકો,
હીંમત નીહાયત આવે હમકો—ચલોરે૦
જાવો યાહાંસે તુમ સબ શેહેરમે,
આવુંગા મય્યે ફેર ઘરકો.–હીંમત૦

(આદમી લોગ જાતે હુએ કે ઇતનેમે કસશક આકે ઇસારેસે કહેતા હુએ વોહ મેહેલ ઉઠા લે ગયા.)

(ગંમસે મેરે બદનસે દંમ.)

અલાદીન.—ક્યું કર સહું એ રંજો ગમ, દીપક ગવાએ બયેઠા હું,
મય્યે અપ્નેસે જીનેસે ખુદા; હાથ ઉઠાએ બયે ડાલું.
દીએકા કુછભી ગમ નહીં, વોહ અબ ચાહતે હમ નહીં,
દોલતકી સબ તરાંહસે મય્યે, અરમાંન લાએ બયેઠા હું.

મુબારક મેરી બદરૂલબદર, ઉમ્રીકી હુએ મુજકો ફીકર,
દાગ હુએ સીનેપે મેરે, હુએ મએ બાએ બએઠા હું.
(અગોસટરો ધોસતા હુએ છતનેમે દેવ દાખાલ હોતા હુએ.)
અએ જીન મુજકો લેકે ચલ, જીસ જા ગયા મેરા મેહેલ,
અબ દીલસે અપને મએ એહી, અરમાન લાએ બયેથા હું.
(દોનોકુ ઉડા લે જાતા હુએ.)

બાબ ચોથા-પરદા તીસરા.

અબનેઝારકા મેહેલ.

(દરવાજેમે ટટીઆં લાગ રહી.)

બદરૂલબદર.—અગનીઆં એ જીઆમે ફુંક રહી,
સખીઆં હમારા મેહેલ કાહાં હએરે-અગનીઆં૦
અએ ખુદાયા તુ કોઇ લા વાલી,
દીપક દેના બલાએ હુઇ.—સખીયાં૦
(અબનેઝાર દાખોલ હોતા હુએ.)

(અબ તોરી બાકીં ચીત્ર મન બસ ગઇ.)

અબનેઝાર.—અબ મોરી પ્યારી સબર કર,
તન મન લે લીજે વારી પ્યારી બતીઆં કરકે—અબ૦
નીપત રહે તોરા જીઆ દુઃખ માને,
શાદ રહો યાંહાપર જાની આજા બરમે.—અબ૦
(કરવતીઆં લેને દે.)

બદરૂલબદર.—હટહટ યાંહાંસેં જનેદે, ઓ।રે મુજી,
બગલ દગલ તોરી નાર બાહા.—હટ હટ૦
કાલા મુખડા ખીલાઉગી અંખીઆં.
સંગ રાખો આકી છતીઅનપે.—હટ હટ૦
(અબનેઝાર ગુસેમેં આગ જાતા હુએ.)

(બરસે યાંહાં કૌન નીદાકે લીએ લાયા મુજકો.)

બદરૂલબદર.—ક્યા ગીરફતારે બલા તુને બનાયા મુજકો,
કર રવા જહદ યાહાંસે અએ ખુદાયા મુજકો,
કબ તલક રંજો મુસીબત એ સહું સદ અફસોસ,
અબતો જામ દેનેકે જુજ ઊલા ન પાયા મુજકો.
વસ્લકા કહેતા હએ હબશી વોહ મુજે આકર અબ,
આહ ક્યા બેસવા યાંહાં લાકે બનાયા મુજકો.
આવેગા મૌતકા પયગાંમ લેવો મુજી સામાં,
જાન દે દુગી જરા ભરજો સતાયા મુજકુ.

અલાદીન ઓર કમચક આકે ઓલતે હુએ.)

(વોહી રાહ.)

અલાદીન—હો ન પજરમુરદા દીલ હએ ગુલશને ખુબી તું જરા,
મએ અબ બુલબુલકી રવેશ પોંહચા મદદકો તેરે આ.
રાત દીન જુલ્ફ વ રૂખકા તેરે રહેતાથા ખ્યાલ,
ગમમે દીન કટતાથા ઓર રાતકો આતીથી બલા.
અબ વોહ મુજીકે લીએ ખુબ હએ તદબીર અએજાં,
મારના ઉસકો કીસી ઊલેસે તું જેરર પીલાં.

(અબનેઝાર દાખીલ હોતા હુએ અલાદીન છુપ જાતા હુએ.)

(સુધ લાગ રહી તોરી આઠ પહેર.)

અબનેઝાર—તોહે ડાર આજાબમે મએ શામો સહર,
નાહીં મોહે કબુલત જાની અગર.
મર ગયો તોરો અલાદીન જાન,
તોહે સાચી સુનાવત હું મએ ખબર.—તોહે૦

(ખંજર મારનેકો જાતા હુએ.)

(અજી મોહે મોરે આએ સૈયાં.)

બદરૂલબદર.—હેજી મોહે તંમને લાએ સૈયાં,
મએં છોર સગરેકો હુઇ બેસખીયાં,
મોરા પીતમકો હએ યાહાં સૈયાં—હેજી૦
અબતો યાર સુન મોરી તું લગતીયાં,
મયે પીલો થોરી જામ,
ખુશી કરેંગે તુમ હમ મીલકે, એ હએ રસમે થઇયાં-હેજી૦
(મયેકી જામ દેતી હુએ.)

(વોહી રાહ.)

અબનેઝાર.—જીઆ મોરા વારૂં તુંજપર અએ જાં,
મએ ઇસ ખુશીકા કહું કયા સામાં.
દીપક મોલી હએ જાના અએ જાંન—જીઆ૦
જલ્દ બાત સુન લાવો મોગની જીઆ હમારા ખુશ કરીએ
શાદ કરીએ આજ મોહકે આકા હુવા હું સૈયાં—જી૦
(અબનેઝારકી નઝર અલાદીનકો ઉપર પડતી હુએ ઇતનેમે
ફરારાક પોછેસે આકે અબનેઝારકો ઝમોનપે પતકતા હુએ
ઓર માર દાલતા હુએ ફાનુસ લે લેતા હુએ.)

(સમજ મન દમળી દમકા મેલા.)

અજબ હએ ગમકા ગમપર જાના,
આજ હએગા ખુશીકા બાના.—ટેક૦
તોરી જોરી વાકા ધંધા, હક કરે કારખાના.
ફતાહમંદી દીનો હમકો, શાકેર વાકા કહાના—આજ૦
જાની દીપક મોલ દાનો, અએશ હમે હએ હમેસાં,
હમકો અપને મુલક જાના, મહેલ યાંહાંસે ઉઠાના.—આજ૦

તમામ.

તમાસે હુવાઈ મીજલસ.

બાબ પહેલા—પરદા પહેલા.

શાહાકા મેહેલ.

(શાહજાદા સોતા હુવા નઝર આતા હયે;
એક નોકર દાખીલ હોતા હયે)

(ઝપડ બતાકે મુજે દીલ રૂબાને—વોહી રાહા.)

નોકર.—અહે સબકા કાફલા બાદેસબાને લુટ લીઆ,
ઉઠોકે જુલમને સબકો જીઆને લુટ લીઆ.
સહેરકા નુરકા તડકા હરેક તરફ ચમકા,
ગોબારે દીલકા તેરે શોખકે લેકાને લુટ લીઆ.
તુમારે જાગેસે સબકે નસીબ જાગીંગે,
હએ નીંદકો દીલે ગફલત જીનદાને લુટ લીઆ.
વજીર હએ દરે દોલતપે આપકે હજીર.
કરારકો તેરે શોકે લેકાને લુટ લીઆ.

(નોકર ઉશકુ જગાતા હએ, ઓ જાગકે
બોહત ગુસ્સેશે ઉસકુ કહેતા હએ.)

શાહજાદા.—ખરા રહે તું મુજી બદગોહર નાબકાર,
કરૂં તેગસે તેરા સોના શીગાર.
ગયે તુને નાહક જગાયા મુજે,
સજા ઇસકી માઆકુલ અબ મએ દુ તુજે.
અજબ લુટફ થા ખાબમેં ખાબકા,
છપર ખાત આજ સુરજ થા માહાતાબકા.

સરાસર હમક હએ તુ બેતમીજ,
નહીં ગરજ તુજસે બદતર કોઈ ચીજ,
ઉડાયા તુને મુજે કયું હએ ઓ બેહયા,
ભલા વજીર આયા ઉસકુ ખુલા.
(વજીર દાખીલ હોતા હએ.)
વજીર આયા હું આગે સર ઝુકાકર,
ન કયું તલવાર તેજ અપની ઉઠા કર.
જીુદા સરકુ તેરે તનસે કરૂં મયે,
ભભુકકા આતશે ગુસ્સેમે હું મયે.
મેરી સમસીરકી દેખ આબદારી,
(સમસીર મારતા હએ, વજીર જખમ ચુકા દેતા હએ.)
સંભાલ અયે દુસરે હમલેકી બારી.
(ફીરસે મારતા હએ, ઓબી ચુકા દેતા હએ.)
જબતક એહ આંખોમે દમ હયે,
આહા! હું દીવાના અજબ શોજો ગમ હએ.

ગજલ.

(જીદર મયે દેખું ઉદર નજરમે મેરા જો પીતમ તુહીં તુહીં હયે.—રાહ)
વજીર-એક અરજ સુન મેરી શાહજાદે કે, જાને આલમ તુહીં તુહીં હયે;
હરએકકે દીલકી મુરાદો મકસદ ઉમીદ બરહમ તુહીં તુહીં હયે,
તુ નવપેહાલે ચમન હયે મહેકા તુ જહવયે અનજુમન હએ મહેકા
મુજે અજબ હયે તું કયું ગજબ હયે,
ખુશીદ રહે એકદમ અયે તુંજકો જેબાએ આજ ગુસ્સેકી કયા
સબબ હયે કે જગમે બેગમ તુહીં તુહીં હયે.
શેહરકા તું જુલવે અનજુમને હયે મહેકાકે ઉસકી મએ રાહ તું,
ફુલસા રૂખ ખીલા મુબારક બાહેર આલમ તુહીં તુહીં હયે.

તું તાલે દીલકા મુજે જતા દે, ગમો આલમકા સબબ બતા દે,
કે ઉસકી મઝે રાહ કુચ નીકાલું જો એસા બરહમ તુહીં તુહીં હયે.

ગજલ.

("તરફ્ફા હોતા હયે અપસાબી ગુલનદામ કહી."—એહ રાહ.)

શાહજાદા.—આજ ચમકા થા મેરા તાલએ ખુશ કામ કહી,
દેને આઇથી પરી ખાબમે આરામ કહી.—આજ૦
અયસો અસરતકા મોહીઆ થાજો અસબાબ મુજે,
વએસા હોવે મોહબ્બતમાં ન સરનજામ કહી.—આજ૦
હાથ અપને મેરી ગરદનમે હમાયલ કરકે,
બોસા લેતીથી વો મ્હોબ્બતસે વો ગુલફામ કહી.—આજ૦
ચાંદ કીસ બુરજકી ગૌહર હયે તું કીસ દુર્જકી હયે,
ફુલ અગર હોવેતો ગુલશનમે મીલે ઠાંમ કહી.—આજ૦
ઢુંડ લાવેગા ન ઉસકો તો કરૂંગા મયે કતલ,
ઢુંડલા તાકે બચે જી મીલે ઇનઆમ કહી.—આજ૦

ગજલ.

("લાલેરૂખા સનમબરા."—એહ રાહ.)

વજીર.—અયે ગુલે બાગે ઇતરજા તું દીલમે અપને ગમ ન ખા,
અયે મેરે શેહરેકો માહલકા દીલમે તું અપને ગમ ન ખા.—ટેક.
ખાબમે આકે જો પરી તુજકો બસદ કે કુંસગીરી.
કર ગઇ અપને મુબતીલા દીલમે તું અપને ગમ ન ખા—અયે.
પરીઓંકિ મુલ્ક જાઉઆ કૌલ સે ઢુંડકે લાઉગા,
ઉસકુ મયે લાઉગા મીલા દીલમે તું અપને ગમ ન ખા—અયે.
ગુલસા તું બાગબાગ રહે સાદ રહે બા ફરાગ રહે,
પાવેગા તુ અપના મુદાઆ, દીલમે તું અપને ગમ ન ખા—અયે.
(ઉસકુ સાથ લે જાતા હયે.)

બાબ પહેલા—પરદા દુસરા.

સાહકી દરબાર.

ગજલ.

("અગર મએ બાગબાં હોતા."—એહ રાહ.)

રામીરાગ ૨.—અગર આઇનાસા રૂપ અપના, સીકંદરકો દીખા દેતા,
તોએ સહેનશાહ જીયું ત્રસ્વીર ઉસે હયેરાં બનાં દેતા.
સખાવતકા હયે બાના હયે, જરફસાં સબ જમાના હયે,
જો પાતા ગંજ કાહરૂંસે તો એકદમમે લુટા દેતા.
સુજાયતશે મ્હોબ્બતશે જલાલત ઓર જાુહુરતશે,
અગર ચંગેસખાં હોતા તો એ ઉસકો ભગા દેતા.
એ રૈયત શાદ હયે ઇશે, એ મુલ્ક આબાદ હયે ઇશે,
હયે હરદમ અક્કલશે દીલકા હરએકકા મુરાદ દેતા.
એ આઇના મહેલ રોસન હયે, એ મીજલશ તખ્ત હયે ગુલસન,
એ હયે જીુલવા રોશનીકા રાતકો દીનસા બના દેતા.
(વજીર સાહાજાદેકો લેકે દાખીલ હોતા હયે.)

બેત.

શાહુજાદા.—કોન દીલ મેરા લે ગયા આફશોશ,
કોન એ દાગ દે ગયા અફશોશ.
કીશ પરીને કીયા દેવાના હમે.
કહુ કીસ્શે મયે એહ ફસાના, હાય! હાય!
હાય! વો ઉસકે પ્યારે પ્યારે ગાલ,
સબ ગુલોશે થે ઉસકે ન્યારે ખાલ.
ઝુલ્ફ બીખડી થી હુઇ વો ચેહરેપર,
મા થે ઉડે નાગનોને, ખુલે પર,

હાય ઉસ પરીકા અબ પાઊં કાહાં,
હયે પરેસતાં અલુપ જાઉ કાહાં,
ઉસકી ફુરકતમે આહ વ જારી હયે.
મુશકીલ અબ જીંદગી હમારી હયે.

ગજલ.

("સભામે દોસ્તો ઇંદરકી આમદ આમદ હયે."—એહ રાહ.)

વજીર.—હું મય શાહજાદેકો લાયા મેરા જી જાનતા હયે,
હયે પરીકા ઇસ્શે સાયા મેરા જી જાનતા હયે.
હયે જોર સબાવે નજુમી ઔર જરદાર હયે શાહ,
આહીએ ઇનકો બુલાયા, મેરા જી જાનતા હયે.
તા ઓ બતલાવે હમે પરીકા ખબ, કુચ્છ નાસો નીશાન,
જીસને દીલ ઇસકા લુભાયા, મેરા જી જાનતા હએ.
તખ્ત ઔર તાજકા વારીશ હયે વોહ સાહે આલમ,
ઇસકા ગમ મુજકો ન ભાયાં મેરા જી જાનતા હયે.

(નજુમી રમલ દેખકર કહેતા હયે.)

ગજલ

("કીસી મસ્તકે આનેકી આરજું હયે."—એહ રાહ.)

નજુમી.—તુમે જીસ પરીકી ગરજ જુસ્તજુ હયે,
સુનો વોહ મહકા નામ માહરૂ હયે.— તુમે.
પહાડ એક ખડા હયે પરસ્તાનમે આલી,
વાંહાં દીલખુશ આબાદ ખુશઓ રંગ હયે.— તુમે.
મુકામ ઉસપરીકા વોહી હયે વ લેકીન,
તીલિસમકા વાહા ખતર રૂબરૂ હયે.— તુમે.
હયે પહેલી મે આતીશકી બારીસકી સોજીસ,
તો દુસરેમે દરીયા ખરા રૂબરૂ હયે.— તુમે.

પીછે તીસરેમે હયે લાહુકે કાટે,
તો ચૌથેમે રાકસકા ગુમ દુબ્બદુ હયે— તુમે.
હમ્મે ઇનથાંકી મુશકીલ વાહાં તગ રસાઇ,
મીસાસે હવાકી અબસ આરજુ હમ્મે— તુમે.

બેત.

("વહ કૌન હમ્મે જો તેરા દીલમે મુબ્તીલા નહી."—એ રાહ.)

શાહુજાદા.—વાસ્તે જીસકે દીલ મુસતેરીબ હયે,
મીલના અબ ઉસ પરીકા મુશકીલ હયે.
દીલ મેરા દામે ગમમે જલતા હયે,
દરીઆ અબ આંખોશે ઉબલતા હયે.
હાથશે સરમે ખાક દાલુંગા,
પાંઉ વહેસતકે નીકાલુંગા.
જીસ પરીકા હયે ધ્યાન આંખોમે,
નાંખમે દંમ હયે, જાન આંખોમે.
બજ્ર મેરા અબ શો ગયા સદ હેફ,
ખાબભી ખાબ હો ગયા સદ હેફ.
બેમઝા જીંદગીશે જીતા હું,
દાગ ખાતા હું અશ્ક પીતા હું.

ગજલ.

("વોહ કૌન હમ્મે જો તેરા દીલશે મુબ્તીલા નહી."—એહ રાહ.)

શાહા.—અયે જુરે ચસ્મ ઇતના તાઆસુબ ભલા નહી,
ધુંડસે મુદા કહો કીસકો મીલા નહી.
આસાન હોગી સખ્તીએ દીવાને મત બનો,
કીયા સરપે અપને વાલીદે મુસકીલ દુસરા નહી.
ધુંડવાકે ઉસ પરીકો મીલાંઉગા તુજસે મહે,

દેતા હું કૌલ અભી ભરોસા મેરા નહીં.
એયે પાસબાનો ઇસકી ઇજાજત કરો મુદામ,
ગફલત જો કીતો તુમસા કોઇ ના સજા નહીં.

(સબ જાતે હયે.)

બાબ પહેલા—પરદા તીસરા.

શાહાનશાહકા દીવાનખાના.

(શાહજાદા ઔર એક નોકર દાખીલ હોતા હયે.)

ગજલ.

(''પ્યારે હસરત કબર તક દીલપે ખટકતા જાયગા.''—એહ રાહ.)

શાહાજાદા—પ્યારે કુરકત ઉસ પરીરૂકી ખટકતા જાયગા,
ગુલસને ઉલફતમે ઉસકે સર પટકતા જાએગા.—પ્યારે.
તીરે નીગાહ ઉસને ફેંકા હો ગયા સીનેસે પાર,
કબ્ર તક ઇસ જખમકા દામાન ઝટકતા જાએગા.—પ્યારે.
હાથ રખ લેતા હું મયે અપને જીગર પર બારબાર,
કબતલગ એ ગુનચે નાલા ચમકતા જાએગા.—પ્યારે
અએ નીગેબાંન લીબાસે અપના બદલકર મેરા અબ,
ઉસકે પરબત તકએ આશક સર પતકતા જાએગા.—પ્યારે.

(નોકરસે લીબાસ બદલ કરતા હયે.)

ગર મેરા અરમાંમે ઉસકો મએ ગીરબાં ચીરકર,
કબ્રપર આકર વો ગુલદામાન ઝટકતા જાએગા.—પ્યારે.

(શાહાજાદા ચલા જાતા હયે; શાહ દાખીલ હોતા હયે, નીગેબાનો
શાહાજાદેકો ગાબરા હોકર ઢુંડતા હયે.)

ગજલ.—પીલું.

("બાહર આઇદિ બરદે બાહર."—એ રાહ.)

શાહા.—મેરા પ્યારા કાંહા પ્યારા ગયા અલ્લાહી અલ્લા હયે,
નીગેબાનો એ તુમને કયા, કીયા અલ્લાહી અલ્લા હયે.
તુમે તાકીદથી ઉસકી—નીગેબાનીકી કદ ગનથી,
એ કયસી ગફલત ઔર એ કીયા—હુવા અલ્લાહી અલ્લા હયે.—મે.
મેહલકી રોસનીથી ઓ—મેરી આંખોકા તારા થા,
અંધેરા હો ગયા અફસોશ-સદા અલ્લાહી અલ્લા હયે.—મેરા.
મેરી ઉમેદકે ગુલજારકા વો—ફુલ તાઝા થા,
ખુદાયેકા અસા થાવો—મેરા અલ્લાહી અલ્લા હયે.—મેરા.
ગયા વો કીસ તરફકી સીતમ—કીસ જા કીસ બીયાબાંમે,
મીલેગા હમે કબ ઉસકા પતા—અલ્લાહી અલ્લા હયે.—મેરા.

(સબ જાતે હએ.)

બાબ પહેલા—પરદા ચોથા.

એક વીરાના જંગલ.

સાહજાદા દાખીલ હોતા હયે)

("ગયબસે આયેથે સાકી સુનકે મયખાંનેકો હમ."—એહ રાહ.)

શાહાજાદા—મુઝે દાગે ઇસ્ક જુનુનને હયે બરગે સમયે જલા દીઆ,
કે વતનસે અપને નીયાગાનોસે કીસી વલવલેને છોડા દીઆ-મુ.
મએ કાંહાં એ ધુપએ રહે કાંહાં હયે કદમ કદમપે એ ખારો,
હયે હરેક આબેલે અબ લુહું આંખોસે અપને બહા દીઆ-મુ.
એ તપશ વ ધુપકી હયે ગજબ કોઆહાને તુફતા અબ,
કે વેલકી હએ તહરાં તનકો વાંહાં સગે રહેને જલા દીઆ-મુ.

નહી ચલનેકા મુજે પાર્ગ હમ્મે નહી રેહનેકા મુજે ઠામ હમ્મે,
વો પરીને રેગકેખ્યાતસા અબ મુજે ઇશ જીહાંશે મીટાં દીઆ-મુ.
ગોયા રંજ હયે મુજે ઔર અલમ નહી ભુલા તીસ્મેભી ઇશે,
મયેગમ ઉસકા ખ્યાકે મરૂંગા અબ હયે ઇશ્કને મુજકો મઝા દીઆ
(જમીપે ગીરતા હયે ઇતનેમે એક ફીરીશતા નીકલ આતા હયે.)

ગજલ.

(ગમરત ન આઇ તુજકો કુછ યાર બેશરમ.—એ રાહા.)

ફીરીશતા—કુચ ગમ ન ખા ખોદાકા બહોત તુંજપે હયે કરમ,
તસવીર હયે ઉસકે નામકી રખ વીરદ દંમ બદંમ.
ફરીયાદ તેરી સુનકે હુવા મેહરબાન જો વોહ,
અલ્લાને દાલી મેહેર મેરે દીલકો કર નરમ.
આફ્રીદ દેવ જીનો પરી રાકસ ઔર તીલલસમ,
ટલ જાવે આકે તાબે હો ફરમા હોકે ખમ.
દેતાં હું એક અસા મબ્બે કરામતકા તુંજે,
છોનેસે જીસકે કોહ બને કાહા બેઅલમ.
ટુટેંગ ઇસ્સે સારે તીલસમ શાદ હો,
મત ડરીઓ કીસીશે ખુદાકા બહોત હમ્મે કરમ.

(ફીરીશતા અસા દેકે ગયેબ હોતા હયે, ઔર શાહાજાદા જાતા હયે.)

બાબ પહેલા ખતમ.

બાબ દુસરા પરદા પહેલા.

પરેસ્તાન—માહારૂ પરીકા બાગ.

(માહરૂ પરી ઔર સહેલીઓ પરેસ્તાનકિ બીચ શએર કરતી હયે.)

ગજલ.

("ગયબશે આયે હયે ઇસ દંમ તુજકો સમજાનેકો હમ."—એહ રાહ.)

સહેલી—આઇ હયે ખીદમતમે તેરી ભયરવી ગાનેકો હમ,
કરતી હયે ચોહાલે આપસમે તેરે સમજાનકે હમ.
મીસલે ખુશબો શેજસે ફુલોકી ઉથાયો ગુલબદન,
ચલે ચમનમે શહેરકો આઇ હયે લેજાનેકો હમ.
બુલબુને તુજકો મુબારકબાદી દેવે સુબોહકી,
લે ચલે ગુલશનમે તુજકો ગુલકે સરમાનેકો હમ.
લેતી હયે બાદે સબા ઔર નુરકા હયે અબ જુહુર,
આંખે કર માબાપકી રોશન હયે સમજાનેકો હમ.

ગજલ.

("કયા કમાન અબરૂને એક તીરે નેજરા મારા."—એ રાહ.)

શાહાજાદી—કયું બોલાતી હો જીગર હયે મેરા પારા પારા,
ખાબમે દેખા એક માહારૂ હયે પારા પારા.
ચીતવનોમે હયે સફાઇથી કે અલ્લા અલ્લા,
ચમને દીલકો જલાયા જો નેજારા મારા.-કયું બોલાતી.
થા વો ઇનસાન કે ઓદાવંદ માહો મહેર મેરા,
નુર દીખલાને ફલક પરસે ઉતરા તારા.-કયું બોલાતી.
આદમીજાત મેરા લુત ગયા સબરે કરાર,
જીંદગી કરનેકા અબ કયા હયે સહારા યારા.-કયું બોલતી,
શાહાજાદા વો ગુલફામ ગુલનદામ હસીન,
જીસકી ઝુલફોકા પીરતા ફસા હયે મારા મારા.-કયું બોલાતી

ગજલ

શાહેલી.— હકીકત આબકી હમ તુમપે ગુજરી એક સુરતકી,
કે એક શાહજાદે શાદી હુઇ તુમ માહેતીલહતકી,
હુવા આશક વો તું જપર ઔર તું આશક હુઇ ઉસપર,
દીખાઇ આરસી મકસમને રસ્મે મ્હોબતકી.
વતનકુ છોડ ઔર મા બાપસે મોહો મોડ કર આએ,
વો શાહાજાદાને જેર કી હર બલા રાહે મુસીબતકી.
યાહાં તક આ પોંહોંચા તોડકર સારે તીલિસમકો,
મીલ હેસે હકીકત ગરજ સુબ અપની ખબરતકી.
તેરે વાલીદને સાદી તેરી કર દી ઉસે ખુશ હોકર,
નુજુમીસે મુકરર કર આઆજ ખુશ મુહરતકી.
(જાતી હયે.)

બાબ દુસરા—પરદા દુસરા.

તીલશામે પરેસ્તાં

(એ સંગી કીલાપે એક જબરદસ્ત જીન નીગેબાની કરતા ફીરતા હયે શાહાજાદા દાખીલ હોતા હયે.)

ગજલ.

("કલશે તુ બેકલ હો યાર કયા તુજે આજાર હએ"— એહ રાહ.)

જીન.—શાહજાદે અબી કુલ તેરા ગુલોજાર નહી,
પાયા કર નખલે જવાનીસે ગુલજાર નહી,
એ તીલિસમાત હયે જીનો પરીઓકા તું આદમજાત,
યાહાં કદમ રખના તેરે હકમે શજાવાર નહી.
કયું તુજે આને દીયા તેરે અજીજોને,

રાહા વતનમે તેરા મુસ્ક કોઇ ગંમખ્વાર નહી.
પીસકર દાંત નીકાલુંગા મયે આતા તેરા,
નાના હલવાન કોઇ તુજથા મજેદાર નહી.
હોગા ફાકાસે ઓ ફાકા અભી ખા જાવુંગા.
તીનશનઓ ખું તેરા તુજશે કોઈ જીનહાર નહી

ગજલ.

(વોહી રાહ.)

શાહજાદા.—સરપે સુલેમાન નબી મેરા મદદગાર હયે,
ઉસને હયે ભેજા મુજે વો મેરા સરદાર હયે.
આપથી દેવ પરીજીન હયે ભલા કોન ચીજ,
સબકે લીઓ ઓ અસા સુરતે તલવાર હયે.
હાથમે મેરી ઓ અસા સાબે કરામત હયે,
તુટે તીલશાત સબ જીસ્શે ઓ હથીઆર હયે.
લોકહે પરબતકો આનમે પાણી કરે,
પાણીકો ફાની કરે ઇસમે ઓ અસરાર હયે.
રોકનેવાલા મુજે કોઇ નહી પર તુંજે,
ઇસમે જલાતા હું અબ દમમે તું ફીનાર હયે.
તું મેરા ખુંખારથાં આનેકો તૈયાર થા,
તેરેશે ફેર ઓઇ કો મુઝી અસા માર હયે.

(જીનકો અસા મારતા હયે, જીન ગીર પરતા હયે, ઓર તીલસમ તુટ જાતા હયે, ગુલસ્તાં નજર આતા હયે. દુસરા જીન ચોકી કરતા હઓ.)

ગજલ—ભયેરવી.

("અગર આ તુરકે સીરાઝી"—એહ રાહ.)

જીન.—ઓ રાહે પુરખતર હમ થા તુજ કીસપાર કીયારા,
તીલસમાને જેહામે શાહજાદે ક્યું કદમ મારા.

તઅજુબ હએ મુજે યે હાહમે તીલસમાતે બહોત હાએલ,
ઉને કીસ તરેહ તોડ તુ આદમજાદ બેચારા.
યે લાઓ દેવ જીન અફરીદ તેરે સબ ખુનકે પાશે,
અચંબા હએ ઉનોને રોક કર તુજકો નહી મારા.
હુઇ યાહાં તગ રસાઈ કીસ તરેહ તુ મુજકો રોશન કર,
દરખશંદા નજર આતા હએ તેરે બખ્તકા તારા.

ગજલ.

(ઇશકોમે તેરે કોહે ગમ.—એહ રાહ.)

શાહુજાદા—દાગે ફીરાકકે દસ્કને, મુજકો દીઆ જો હો શો હો,
સમ આસા મયને હાથમે, સરપે લીઆ જો હો શો હો.
હયે જો શુલેમાનવર, ઉનકી મદદસે બેખતર,
રાહે તીલસ્મ મએને સબ નીરત કીયા જો હો શો હો.
આસકે મહેલકા હું મયે, રાનીપે મુખ્તીલા હું મયે,
જામે મ્હોબ્બત ઉસકા, મયને પીઆ જો હો શો હો.
ઓ દેવ પરીસે તું મીલા, મઉલા તેરા કરે ભલા,
હાલ ગમો આલમ બયાં, મયને કીયા જો હો શો હો.
(જીન અંદર જાકે પરી માહરૂકો બોલા લાતા હયે.)

ગજલ.

("નામ જાનેકા ન લે યાર મે મરજાઉંગી."—એ રાહ.)

મહારૂપરી—પુરસીશે હાલ વીશે તેરે ન ગુજર જાઉંગી,
ન ઇદર જાઉંગી મયે ઔર ન ઉદર જાઉંગી.
યાંહાં તલક પોંહોંચા હયે રસ્તોંકા તીલસ્માંતકો તોડ,
તું બતાવેગા સબબ ઇશકાતો ઘર જાઉંગી.
કીસ કરામતસે હુવા પાર, ઉડા રંજો ગોબાર,

હવે તાઆજીબ જો ભીલેંગી એ ખબર જાણી.
કીસકી ઉલફતકી હવા બીંચ લાઈ હવે ક્યાં તક,
કેહેકે અબ સોડકે ખુલે હુવે પર જાણી.

ગજલ.

("જબ તલગ હો જીંદગાની યાદે ઇલાહી કીજીએ."—એહ રાહ.)

શાહજાદા.—રૂખ ઇદર અયે નવ ગુલે ગુલજાર શાહી કીજીએ,
હયે બચાને ગાલબા ઇસપર કમાઇ કીજીએ—રૂખ૦
ખાબમે દેખીથી એક શબ ચાંદસે સુરત તેરી,
દેખ જીસકો રૂખન સુએ નુરે માહી કીજીયે.—રૂખ૦
થી એહી સુરત એહી ચીતવન એહી નાજો નયાજ,
અકલકો કયું કરે ભુલા મનજીલે રાહી કીજીએ.—રૂખ૦
બનકે દીવાના મયે નીકલા બાહદશાહત છોડકે,
આપસે કબતક બયાં રાહકી તબાઇ કીજીએ.—રૂખ૦
જબ હુવા દરમુનદા બેહદ મીલ ગયા એક ખીદરે રાહ,
એક અસા ઉસને દીયા સુકરે ઇલાહી કીજીએ.—રૂખ૦
સબ તીલસમાત ઇસકી કરામતસે મીટે પોંહોંચા યાહાં.
મુજપે મેહેર અબ અય ચેરાગે ચસ્મ શાહી કીજીએ—રૂખ૦
(શાહા દાખીલ હોતા હયે.)

ગજલ.

શાહા.—મીસલે બુલબુલ કીસ લીએ આયા તું યાંહાં દીવાને યાર,
હયે બની આદમકે સહેજાદે હસીને ગુલોજાર.—મીસલે૦
રહેમ હયે ઇફરીદ હયે જીન દેવકે લાખો તીલસ્માત,
એ અજબ કયું બચકે આયા ઉનસે તું અયે નામદાર.—મીસલે૦
બસતી આદમકી કાંહાં ગુલસન પરેસ્તાં કાહાં,
મશરેબકો મગરીબકી દુરી ફરેસરે તલપારો ખાર.—મીસલે૦

મતલબ ઇસ જા તેરે આનેકા ક્યા હમ્મે બતલા મુજે,
જાન જાનેકા ન રખ્ખા ખોફ તુને જીનહાર—માશુ૦

ગજલ.

("અગર શું તું દીલકુ સતાતી રહેગી."—એ રાહ.)

શાહાજાદા—અગર આપકુ ગૈર મેરી રહેગી,
તો અબ મૌત મુજકો ન ગેરી રહેગી.
જો સહેજાદી હવે આપકી માહપમ્મેકર,
સદા જીસકો હસમતશે સરી રહેગી.
હુવા મયે ઉસ્શે ખાબમે દેખ આસક,
સદા દીલપે ઉસ ગમકી દેરી રહેગી.
મયે ઉસકે લીયે આયા મહેનત ઉઠાકર,
હરએક હુર બન ઉસકી ચેરી રહેગી.
ઉસ્શે અગર એયા કરદોગે મેરા,
તો હરગીજ ન પ્યારજાન મેરી રહેગી.

(વોહી રાહ.)

શાહાજાદી—જો શાહાદીકી બાત ઉશે મેરી રહેગી,
તો ફેર કોલકી બાત તેરી રહેગી.
જો સાહાજાદા સપનેમે દેખાથા મયેને,
એહી હવે યાહાં ઉસકી દેરી રહેગી.
કહા હાલએ તબ દીઆ કૌલ તુમને,
કે નીસબત ઇસીશેહી તેરી રહેગી.
શો અબ બીયા કરદો તો દીલસાદ રહેગી,
નહીતો મુસીબત એ ઘેરી રહેગી.

કરોગે એ અહેસાન ગર મુજપે શાહા,
તો મમનુન દાયમ એ ગેરી રહેગી.

(શાહા દોનોકી શાદી કર દેતા હૈ.)

ગઝલ—આસાવરી.

(એકે કહુતીથી બયલી—એહ રાહ.)

સબ.—આજ શાદી ખુશીકી હરસુ સદા,
મીલકે ગાવો મુબારકબાદ બહમ.
ખીલા હુઈ આદમીજાદકી માહાબકા,
મીલકે ગાવો મુબારકબાદ બહમ.
શાહાજાદી એક પરીઓકી માહાજબીન,
શાહાજાદા એક ઇનશાંકા વો હસીન,
મીલકે ગાવો મુબારકબાદ બહમ.

તમાશા ખતમ શુદ.

સુચના.

આ ચોપડી નીચલા ઠેકાણાપરથી મળશે.

કોટમાં—બજારગેટમાં શાપુરજી ફરામજી માદનની દુકાનેથી.

ધોબીતલાવપર—એરચશા કરાણીની કંપની.

કાલબાદેવીપર—શેરીઆરજી હોરમસજી બુકશેલર તથા દ્વારકાદાસ લાઇબ્રેરીમાંથી તથા ગોપાલ નારાયણની કુંમપનીમાંથી.

પાયધોની—કોલસા મોહલાનાં નાકાપર હમામખાનાની સામે મરહુમ કાજી ઇબરાહીમના ભાઇઓની દુકાનપરથી.

ભીંડીબજાર—નવાબની મસજીદની સામે હાજીમુલા નુરૂદીન બીન જીવાખાનની દુકાનેથી મળશે.